

Dzieci nierzadko wymyślają sobie nawzajem przezwiska. Zwykle zaczyna to się dzieć już po trzecim roku życia, coraz częstsze omawiane zjawisko staje się w wieku ok. pięciu lat i osiąga szczytu oryginalności w okresie szkolnym. Nierzadko krzywdzące przezwisko staje się dla dziecka prawdziwym koszmarem. Bywa też tak, że już dorośli ludzie na spotkaniu absolwentów z uśmiechem przypominają sobie, jak kiedyś drwili z siebie nawzajem. Jak więc odróżnić, czy przezwisko niesie w sobie werbalną agresję, czy też nie? W jaki sposób rodzice mają nauczyć dziecko poprawnie reagować na nieprzyjemne zwroty adresatywne? Najpierw trzeba zrozumieć, z jakich powodów powstają przezwiska.

Imię i nazwisko

Najłatwiejsza droga, którą idą dzieci, aby wymyślić przezwisko, to przeróbka imienia lub nazwiska. Tak na przykład można mieć pewność, że jeśli chłopak ma na nazwisko Jeżowski, to najpewniej, będzie nazywany Jeżem lub Jeżykiem, jak w swoim czasie byli określani jego tata, wujek oraz inni Jeżowscy.

Jak reagować?

Jeśli przezwisko, nadane zgodnie z tą logiką, nie niesie w sobie odcienia zniewagi, wytłumaczcie dziecku, że nie warto na nie zwracać uwagi. Można się nawet razem pośmiać z tego, jak bardzo jesteście podobni, że nawet przezywają was tak samo. †

Wzrost, waga oraz inne różnice zewnętrzne

Dzieci nie lubią tych, co się wyróżniają spośród ogółu. Krasnal, Grubas lub Patyk znajdują się w każdej dziecięcej grupie. Takie przezwiska są obraźliwe i potrafią przyprawić dziecko o trwałe poczucie niższości.

Jak reagować? Przede wszystkim trzeba zadbać o dowartościowanie siebie dziecka. Oprócz tego krzywdzące przezwisko może być dla rodziców sygnałem do działania: jeśli, na przykład, z dziecka drwią z powodu nadwagi, warto zająć się jego żywieniem, pójść do dietetyka lub zwiększyć aktywność fizyczną.

Charakter i zachowanie

Takie przezwiska, jak Mądrała, Beka, Pupilek, to dosyć poważny sygnał. Oznaczają, że dziecko nie potrafi budować relacji z rówieśnikami.

Jak reagować? Pomóc dziecku zwalczyć jego problemy i w żadnym wypadku nie zaniedbać sprawy. Jeśli nie możecie dać sobie radę z tą sytuacją, warto zwrócić się o pomoc do psychologa dziecięcego.

Strategie zachowań dla dzieci, które są przezywane:

- **Bronić siebie**

Nauczcie dziecko zachowywać się przy krzywdzicielu pewnie: wysoko trzymać głowę, stać prosto i patrzeć mu w oczy. Doradźcie hamować niestosowne zachowanie w stosunku do siebie, mówiąc twardym i spokojnym głosem: „Denerwujesz mnie. Proszę, przestań” albo po prostu „Wystarczy”.

- **Wykorzystywać wyraz „chcę”**

Wielu psychologów proponuje nauczyć dziecko zwracać się do krzywdziciela, zaczynając wypowiedź od wyrazu „chcę”, dalej mówiąc twardo, mianowicie czego: „Chcę, abyś zostawił mnie w spokoju” lub „Chcę, abyś przestał mnie przezywać”.

- **Śmiać się**

Fred Frankel, psycholog i autor książki „Dobrych przyjaciół trudno jest znaleźć” proponuje zawsze na drwiny odpowiadać, ale nie przezywać. Twierdzi, że w takich sytuacjach ważne jest, by dziecko dało krzywdzicielowi do zrozumienia, że to go nie dotyka (nawet jeśli tak nie jest). Na przykład, ktoś rzekł: „Jesteś głupi”. Dziecko odpowiada na jeden ze sposobów: „I co z tego?”, „Naprawdę?”, „No coś ty?”. Frankel podkreśla, że duże znaczenie ma, w jaki sposób dziecko to mówi. Wypowiedź powinna być wyćwiczona i wymówiona z najmniejszym zapalem emocjonalnym.

□□ **Los dziecka, w tym też relacje z rówieśnikami, kształtowanie się zdrowego poczucia własnej wartości oraz pewności swoich możliwości, w dużej mierze zależy od rodziców, klimatu psychologicznego w rodzinie oraz wychowania. Dlatego też jeśli nauczyć je szanować siebie i innych, uwidaczniać swoje zalety, najprawdopodobniej nawet „najgrubszy okularnik” ze słabymi ocenami będzie mógł zostać duszą towarzystwa.**

W wieku szkolnym za powstawaniem przezwisk kryje się zwykle fenomen hierarchicznych